

Arrest

nr. 118 516 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. In 1385 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2006 Europese tijdrekening) huwde u met H. A. M. (...) (O.VX). Samen hebben jullie één dochter R. (...). In 1388 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2009 Europese tijdrekening) werd uw echtgenoot gearresteerd omwille van het feit dat hij twee demonstranten had binnengelaten in zijn winkel. Na het betalen van 10 miljoen toeman door de zus van uw echtgenoot werd hij vrijgelaten. Daarna ging hij werken in een wisselkantoor. Toen de eigenaar van het wisselkantoor werd gearresteerd werden ook de persoonlijke documenten van uw echtgenoot in beslag genomen. Aangezien uw echtgenoot reeds eerder gearresteerd werd besloten

jullie te vluchten. Jullie vertrokken naar Turkije. Daar namen jullie het vliegtuig naar een onbekend land. Met een auto werden jullie naar de Dienst Vreemdelingenzaken in België gebracht waar jullie op 5 november 2012 asiel hebben aangevraagd.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot H. A. M. (...) (O.V 7.605.327) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht ernstig ondermijnd door een aantal elementen met betrekking tot de bij uw reisweg gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie de Iraans-Turkse grens zijn overgegaan waarna jullie met een auto naar een stad aan de grens zijn gebracht. Niettegenstaande jullie twee nachten in deze stad hebben verbleven kende u, noch uw echtgenote de naam van deze stad. Daarna zouden jullie naar Istanboel zijn gereisd. Echter, ook hier kenden jullie, naast Ankara, geen enkel dorp of stad die jullie zouden zijn tegengekomen. Voorts verklaarde uw echtgenote dat jullie zijn vertrokken uit de luchthaven van Istanboel, uzelf wist echter niet vanuit welke luchthaven jullie zouden zijn vertrokken. Voorts wisten jullie beiden ook niet met welke maatschappij jullie zouden zijn gevlogen. Gevraagd naar jullie reisdocumenten verklaarden jullie beiden met een paspoort te zijn gevlogen waarin een visum stond. Niettegenstaande jullie het paspoort zelf bijhielden kon geen van beiden antwoorden op de vraag welk visum er dan wel niet in het paspoort stond. Tenslotte kon geen van beiden zeggen in welk land jullie uiteindelijk geland zijn. Jullie verklaring hiervoor, namelijk dat jullie onder stress stonden houdt geen steek (CGVS I p. 7-8; CGVS I echtgenote p. 4-5). Het is algemeen geweten dat de eindbestemming op het vliegtuig meermaals wordt afgeroepen. Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Voorts verklaarde u dat uw directe vluchtaanleiding uit Iran mede veroorzaakt werd door het feit dat u in 1388 reeds gearresteerd werd omwille van hulp aan twee demonstranten. Echter, niettegenstaande u beweerde dat uw zus – om uw vrijlating te bekomen – een geldboete van 10 miljoen toeman had gestort op de rekening van de autoriteiten legde u geen enkel begin van bewijs hiervan neer, waardoor de geloofwaardigheid van deze arrestatie ernstig op de helling komt te staan. Geconfronteerd met dit gebrek aan bewijs verklaarde u in eerste instantie dat het een rekeningnummer van de overheid betreft, waarop geen gegevens staan. Toen u werd gewezen op het feit dat er hoe dan ook voor die éne dag een bewijs van storting moest bestaan van 10 miljoen toeman verklaarde u plots dat het geld niet werd overgeschreven van de ene op de andere rekening maar het geld gewoon cash werd betaald aan het loket en daarna gestort op de rekening van de Iraanse autoriteiten. Dit is geen uitleg voor het ontbreken van enig bewijs van deze storting. Indien uw zus daadwerkelijk 10 miljoen toeman heeft gestort dient zij daarvan bewijs te hebben/kunnen bekomen. Daarenboven verklaarde u in dit verband eveneens dat de autoriteiten u, ten gevolge van deze arrestatie, verplichtten uw winkel op te doeken. Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs neer.

Niet alleen van deze door u aangehaalde feiten legde u geen bewijs neer, ook van uw werk in het wisselkantoor en de hieruit voortvloeiende problemen – waardoor u uiteindelijk Iran diende te verlaten – legde u evenmin enig (begin van) bewijs neer. U weet zelfs niet of u reeds in beschuldiging bent gesteld, of er convocaties zijn voor u in Iran, noch weet u of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS II p. 7). U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog twee keer zijn langsgekomen op zoek naar u, doch u kon geen enkele concrete informatie hieromtrent verschaffen. Zo wist u niet – zelfs niet bij benadering – wanneer de autoriteiten zijn langsgekomen noch kon u vertellen welke autoriteiten zijn langsgekomen. Op de vraag of zij in burger of uniform waren en of het telkens dezelfde personen waren die langs kwamen diende u het antwoord schuldig te blijven. Voorts wist u ook niet of deze autoriteiten uw woning zijn binnengegaan (CGVS II p. 9).

Ook over het lot van R. B. (...) - uw baas die gearresteerd werd en u omwille van dezelfde feiten vreest gearresteerd te worden - en A. N. (...), uw collega in het wisselkantoor die u verwittigd heeft van de problemen en u geholpen heeft bij uw vlucht, tast u volledig in het duister. Op de vraag naar wat er gebeurd is met R. B. (...) repliceerde u louter dat u het niet weet, dat u zich daar niet mee bezig heeft gehouden. U kon zelfs geen antwoord geven op de vragen of hij nog leeft, in de gevangenis

verblijft en/of hij veroordeeld is (CGVS II p. 7). Naar A. (...) had u evenmin geïnformeerd (CGVS II p. 6). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u zijn nummer niet heeft en de nummers van de geldhandelaars gecontroleerd worden houdt geen steek. Aangezien A. (...) een goede vriend van u was, die u zelfs aan werk heeft geholpen, moet het logischerwijs mogelijk zijn om bij gemeenschappelijke vrienden/kennissen te informeren naar A. (...). Daarenboven kende u ook – niettegenstaande u beweerde dat er op de dag van de arrestatie van uw baas nog 16 andere personen omwille van dezelfde feiten gearresteerd werden – geen enkele naam van andere gearresteerden (CGVS II p. 7). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh, de shenasnameh van uw echtgenote en dochter tonen enkel uw identiteit en afkomst en de identiteit en afkomst van uw echtgenote en dochter aan, waaraan in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Het attest van het directiecomité van de kleine markt van V. A. (...) en het huurcontract van uw winkel tonen enkel aan dat u in Iran tot het jaar 1388 een winkel heeft uitgebaat maar zeggen niets over de door u beweerde problemen in dat verband. De internetartikels betreffende de problemen i.v.m. de valutacrisis in Iran tonen aan dat er in Iran verscheidene valuta handelaars werden gearresteerd maar tonen niet aan dat u hierdoor persoonlijk problemen heeft gekend.”

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, H. A. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 141 692. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 30 oktober 2013. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 3, 4 en 5 toe als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift nog de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekende partij betreurt dat de beslissing die ten aanzien van haar werd genomen een volledige kopie is van de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Gelet op het feit dat zij een vrouw is in het islamitische Iran en dat zij de vrouw is van een vermeende opposant, heeft zij wel degelijk een onderscheiden profiel. Conform artikel 4 van het voormelde koninklijk besluit dient haar asielaanvraag op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te worden onderzocht en dient de ambtenaar in kwestie rekening te houden met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen. Ook UNHCR stipt in haar recente studie: *“Beyond Proof – Credibility Assessments in EU Asylum Systems”* aan dat zowel de individuele als de contextuele omstandigheden in overweging dienen te worden genomen bij het onderzoek van elke asielaanvraag. Verder wijst verzoekende partij nog naar en citeert zij paragraaf 66 van het arrest M. M. tegen Ierland van het Hof van Justitie van 22 november 2012, teneinde de op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht in de verf te zetten. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij wel degelijk een individuele motivering voor haar had moeten voorzien.

De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag integraal baseert op de problemen van haar man (*“Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van terugkeer? (...) IK denk dat mijn man zijn leven in gevaar is, mijn man heeft niets misdaan, gewoon in omstandigheden terecht gekomen (...)”*, administratief dossier, stuk 6, p. 7), zonder verder nog eigen problemen aan te halen. Verwerende partij kon zich volgens de Raad dan ook met recht beperken tot de verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de

rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd dan ook niet geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 118 515 van 6 februari 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan H. A. M.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. In 1385 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2006 Europese tijdrekening) huwde u met K. S. (...) (O.V 7.605.327). Samen hebben jullie één dochter R. (...). In 1382 (2003) huurde u een pand en baatte u er een winkel in elektronikamateriaal uit. Voor de Iraanse presidentsverkiezingen van 1388 (2009) nam u deel aan een drietal betogingen tegen toenmalig president en presidentskandidaat Ahmadinejad. Op de verkiezingsdag ging u niet stemmen omdat u nooit belangstelling had gehad voor het regime. Na de verkiezingen werd er volop betoogd in Iran tegen de uitslag van de verkiezingen. U nam niet deel aan deze betogingen. Op 27/03/1388 (17 juni 2009) liet u twee demonstranten uw winkel binnen. Direct daarna vielen de ordediensten uw winkel binnen. Naast de twee demonstranten werd er in uw winkel ook een schotelantenne gevonden. U werd gearresteerd en geblinddoekt naar een voor u onbekend detentiecentrum gebracht. Daar werd u gezegd dat u samenwerkte met de demonstranten. Na vijftien dagen vasthouding, het ondertekenen van een belofteverklaring waarin vermeld stond dat u niet meer politiek en sociaal geëngageerd mocht zijn en nadat uw zus een geldboete van 10 miljoen toeman had overgemaakt werd u vrijgelaten. U diende eveneens uw winkel te sluiten. Na een paar maanden werkloos thuis te zitten belde uw vriend A. (...), die in een wisselkantoor werkte u op. Hij vroeg u om bij hem te gaan werken. Na enig aandringen stemde u toe. Omwille van het embargo en de te hoge euro en dollarprijzen in Iran werden er in die periode heel veel eigenaars van wisselkantoren op straat opgepakt. Ook dhr. B. (...), de eigenaar van het wisselkantoor waar u en A. (...) werkten werd op 13/07/1391 (4/10/2012), opgepakt omwille van valutafraude. Iemand van een nabijgelegen wisselkantoor belde naar uw vriend A. (...) om hem in te lichten over deze arrestatie. A. (...) belde daarna naar u en zei dat het gevaarlijk was om in Teheran te blijven. Hijzelf zou naar zijn oma in Azerbeidjan gaan. U belde onmiddellijk naar uw zus die overlegde met een advocaat. De advocaat was, gezien uw eerdere problemen met de Iraanse autoriteiten, van mening dat u beter het land kon verlaten. Daarna belde u terug naar A. (...) die u aanraadde om met hem mee te gaan naar Khoy. Samen met uw echtgenote en kind vervoegde u A. (...) tot in Khoy waar jullie een week verbleven bij zijn ouders. A. (...) regelde voor jullie een smokkelaar. Daarna vertrokken jullie naar Turkije. Daar namen jullie het vliegtuig naar een onbekend land. Met een auto werden jullie naar de Dienst Vreemdelingenzaken in België gebracht waar jullie op 5 november 2012 asiel hebben aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje), de originele shenasnameh van uw echtgenote en dochter, een attest van het directiecomité van de kleine markt van V. A. (...) ter bevestiging van het feit dat u van 1382 (2003) tot 1388 (2009) een winkel uitbaatte, een huurcontract van uw winkel en een aantal internetartikels betreffende de problemen i.v.m de valutacrisis in Iran.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht ernstig ondermijnd door een aantal elementen met betrekking tot de bij uw reisweg gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote dat jullie de Iraans-Turkse grens zijn overgegaan waarna jullie met een auto naar een stad aan de grens zijn gebracht. Niettegenstaande jullie twee nachten in deze stad hebben verbleven kende u, noch uw echtgenote de naam van deze stad. Daarna zouden jullie naar Istanboel zijn gereisd. Echter, ook hier kenden jullie, naast Ankara, geen enkel dorp of stad die jullie zouden zijn tegengekomen. Voorts verklaarde uw echtgenote dat jullie zijn vertrokken uit de luchthaven van Istanboel, uzelf wist echter niet vanuit welke luchthaven jullie zouden zijn vertrokken. Voorts wisten jullie beiden ook niet met welke maatschappij jullie zouden zijn gevlogen. Gevraagd naar jullie reisdocumenten verklaarden jullie beiden met een paspoort te zijn gevlogen waarin een visum stond. Niettegenstaande jullie het paspoort zelf bijhielden kon geen van beiden antwoorden op de vraag welk visum er dan wel niet in het paspoort stond. Tenslotte kon geen

van beiden zeggen in welk land jullie uiteindelijk geland zijn. Jullie verklaring hiervoor, namelijk dat jullie onder stress stonden houdt geen steek (CGVS I p. 7-8; CGVS I echtgenote p. 4-5). Het is algemeen geweten dat de eindbestemming op het vliegtuig meermaals wordt afgeroepen. Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Voorts verklaarde u dat uw directe vluchtaanleiding uit Iran mede veroorzaakt werd door het feit dat u in 1388 reeds gearresteerd werd omwille van hulp aan twee demonstranten. Echter, niettegenstaande u beweerde dat uw zus – om uw vrijlating te bekomen – een geldboete van 10 miljoen toeman had gestort op de rekening van de autoriteiten legde u geen enkel begin van bewijs hiervan neer, waardoor de geloofwaardigheid van deze arrestatie ernstig op de helling komt te staan. Geconfronteerd met dit gebrek aan bewijs verklaarde u in eerste instantie dat het een rekeningnummer van de overheid betreft, waarop geen gegevens staan. Toen u werd gewezen op het feit dat er hoe dan ook voor die éne dag een bewijs van storting moest bestaan van 10 miljoen toeman verklaarde u plots dat het geld niet werd overgeschreven van de ene op de andere rekening maar het geld gewoon cash werd betaald aan het loket en daarna gestort op de rekening van de Iraanse autoriteiten. Dit is geen uitleg voor het ontbreken van enig bewijs van deze storting. Indien uw zus daadwerkelijk 10 miljoen toeman heeft gestort dient zij daarvan bewijs te hebben/kunnen bekomen. Daarenboven verklaarde u in dit verband eveneens dat de autoriteiten u, ten gevolge van deze arrestatie, verplichtten uw winkel op te doeken. Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs neer.

Niet alleen van deze door u aangehaalde feiten legde u geen bewijs neer, ook van uw werk in het wisselkantoor en de hieruit voortvloeiende problemen – waardoor u uiteindelijk Iran diende te verlaten – legde u evenmin enig (begin van) bewijs neer. U weet zelfs niet of u reeds in beschuldiging bent gesteld, of er convocaties zijn voor u in Iran, noch weet u of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS II p. 7). U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog twee keer zijn langsgekomen op zoek naar u, doch u kon geen enkele concrete informatie hieromtrent verschaffen. Zo wist u niet – zelfs niet bij benadering – wanneer de autoriteiten zijn langsgekomen noch kon u vertellen welke autoriteiten zijn langsgekomen. Op de vraag of zij in burger of uniform waren en of het telkens dezelfde personen waren die langs kwamen diende u het antwoord schuldig te blijven. Voorts wist u ook niet of deze autoriteiten uw woning zijn binnengegaan (CGVS II p. 9).

Ook over het lot van R. B. (...) - uw baas die gearresteerd werd en u omwille van dezelfde feiten vreest gearresteerd te worden - en A. N. (...), uw collega in het wisselkantoor die u verwittigd heeft van de problemen en u geholpen heeft bij uw vlucht, tast u volledig in het duister. Op de vraag naar wat er gebeurd is met R. B. (...) repliceerde u louter dat u het niet weet, dat u zich daar niet mee bezig heeft gehouden. U kon zelfs geen antwoord geven op de vragen of hij nog leeft, in de gevangenis verblijft en/of hij veroordeeld is (CGVS II p. 7). Naar A. (...) had u evenmin geïnformeerd (CGVS II p. 6). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u zijn nummer niet heeft en de nummers van de geldhandelaars gecontroleerd worden houdt geen steek. Aangezien A. (...) een goede vriend van u was, die u zelfs aan werk heeft geholpen, moet het logischerwijs mogelijk zijn om bij gemeenschappelijke vrienden/kennissen te informeren naar A. (...). Daarenboven kende u ook – niettegenstaande u beweerde dat er op de dag van de arrestatie van uw baas nog 16 andere personen omwille van dezelfde feiten gearresteerd werden – geen enkele naam van andere gearresteerden (CGVS II p. 7). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh, de shenasnameh van uw echtgenote en dochter tonen enkel uw identiteit en afkomst en de identiteit en afkomst van uw echtgenote en dochter aan, waaraan in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Het attest van het directiecomité van de kleine markt van V. A. (...) en het huurcontract van uw winkel tonen enkel aan dat u in Iran tot het jaar 1388 een winkel heeft uitgebaat maar zeggen niets over de door u beweerde problemen in dat verband. De internetartikels betreffende de problemen i.v.m de valutacrisis in Iran tonen aan dat er in Iran verscheidene valuta handelaars werden gearresteerd maar tonen niet aan dat u hierdoor persoonlijk problemen heeft gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In, wat als een enig middel kan worden beschouwd, wordt door verzoekende partij de schending aangehaald van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij houdt vol dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij tracht in die zin de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen in haar verzoekschrift.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen in verband met de reisweg, wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij enkel Perzisch spreekt en schrijft. Zij kon dan ook onmogelijk weten welke dorpen en steden zij passeerde. Zij kon enkel weten wat de smokkelaar haar wou meedelen. Bovendien is het opvallend hoe zij bijvoorbeeld niet de naam van de luchthaven kon geven, terwijl zij dan wel degelijk doorleefde informatie gaf, aan de hand waarvan men wel gemakkelijk deze luchthaven kon achterhalen. Verzoekende partij citeert in dit verband enkele verklaringen uit het gehoorverslag, en zij legt uit waarom deze verklaringen stroken met de informatie die zij heeft over Istanbul en de "Atatürk International Airport", van waaruit zij zou zijn vertrokken naar een onbekend land.

Verzoekende partij betoogt verder dat, in de mate de Raad van oordeel zou zijn dat de door haar aangehaalde stress "een cliché zou betreffen", het moeilijk te ontkennen valt dat de reisweg niet de kern van haar asielrelaas betreft.

2.2.3.2. Waar de Raad nog kan aanvaarden dat verzoekende partij niet zou weten welke dorpen/steden zij is gepasseerd op weg naar Istanbul, wijst hij erop dat verzoekende partij net zo min kon zeggen vanuit welke luchthaven zij en haar echtgenote vertrokken zijn en dat verzoekende partij noch haar echtgenote konden aangeven met welke maatschappij zij zijn gevlogen en welk visum er al dan niet stond in het paspoort dat voor hen werd geregeld, terwijl zij deze documenten nochtans zelf bijhielden tijdens de reis. Verzoekende partij en haar vrouw wisten voorts ook niet in welk land zij uiteindelijk geland zijn, terwijl het algemeen geweten is dat de eindbestemming meermaals werd afgeroepen op het vliegtuig. De Raad is van mening dat in redelijkheid van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij haar ongewone en riskante reis genoegzaam kan toelichten en dat zij bovenstaande, vanzelfsprekende en essentiële, informatie dan ook zou moeten kunnen geven. Dat het haar door de stress die zij tijdens de reis zou hebben gekend totaal zou zijn ontgaan vanuit welke luchthaven zij (vermoedelijk) naar een land binnen de Europese Unie is vertrokken, waar zij uiteindelijk is geland en welk visum er voor haar werd voorzien in het paspoort dat zij gewoon bij zich had, betreft een excuus dat absoluut niet geloofwaardig overkomt. Het verweer dat uit de "doorleefde" verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, mits enig opzoekingswerk, kan worden afgeleid dat het om een bepaalde luchthaven in een bepaalde stad ging, valt volgens de Raad niet ernstig te nemen. Zoals reeds werd gesteld kan van verzoekende partij immers worden verwacht dat zij hierover duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Daarenboven, zo blijkt uit de bestreden beslissing, wist haar echtgenote dan

wel te zeggen dat zij zijn vertrokken vanuit de luchthaven van Istanbul, hetgeen voormeld verweer compleet onderuithaalt.

Betreft de bemerking dat haar verklaringen over de reisweg in geen geval de kern uitmaken van haar asielproblematiek, wijst de Raad erop dat het feit dat zowel verzoekende partij als haar echtgenote compleet ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop zij vanuit hun land van herkomst naar België zijn gereisd, wel degelijk van aard is om hun algemene geloofwaardigheid te doen wankelen. Van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omwille van een vrees voor vervolging en die om internationale bescherming verzoekt, kan immers worden verwacht dat die coherente, volledige en gedetailleerde verklaringen aflegt. Dit geldt evenzo voor de verklaringen omtrent de reisweg en de manier waarop de betrokkene zijn land heeft kunnen ontvluchten en naar België is kunnen reizen.

2.2.4.1. Verzoekende partij ziet niet in waarom de verklaringen die zij heeft afgelegd in verband met de betaling van de 10 miljoen toeman tegenstrijdig zouden zijn. Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal en zij hamert erop dat zij nooit heeft gezegd dat haar zus dit geld heeft overgeschreven. Zij verklaarde enkel dat haar zus dit geld heeft gestort. Verder haalt verzoekende partij aan dat haar zus ondertussen twee keer naar de bank is gegaan. Haar werd echter verteld dat er enkel een betalingsbewijs kan worden gegeven wanneer verzoekende partij zich daar in persoon komt aanbieden, hetgeen uiteraard onmogelijk is.

2.2.4.2. Daargelaten de kwestie of de zus van verzoekende partij de geldboete nu rechtstreeks heeft overgeschreven op het rekeningnummer van de overheid, of dat zij dit geld cash heeft overhandigd aan de bank, die het geld vervolgens heeft overgemaakt naar de overheid, vindt de Raad het zeer opvallend dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om hier ook maar het minste bewijs van voor te leggen. De Raad treedt het standpunt van verwerende partij bij waar deze stelt dat, indien haar zus daadwerkelijk 10 miljoen toeman heeft gestort aan de autoriteiten – hetgeen vermoedelijk een hoog bedrag is – zij daarvan toch wel een bewijs zou moeten kunnen bekomen. De uitleg dat haar zus inmiddels twee keer naar de bank is gegaan om een stortingsbewijs op te vragen, doch dat de bank dit enkel aan verzoekende partij in persoon wil overhandigen, hetgeen dus onmogelijk is, kan de Raad niet overtuigen. Verzoekende partij heeft immers tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat zij er 100% zeker van is dat haar zus hier toen een schriftelijk bewijs van heeft ontvangen, doch dat zij niet weet of haar zus dit bewijs na al die jaren nog kan terugvinden (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Dat de bank dan heden absoluut niet bereid zou zijn om aan haar zus, die het bedrag heeft gestort/overhandigd, een betalingsbewijs te geven, maar dan wel enkel aan verzoekende partij indien zij zich persoonlijk bij de bank komt aanbieden, komt dan ook allerm minst geloofwaardig over. De Raad wijst er tevens op dat verwerende partij in haar beslissing bovendien nog opmerkt dat verzoekende partij net zo min enig begin van bewijs heeft kunnen neerleggen teneinde haar bewering dat de autoriteiten haar na haar arrestatie verplichtten haar winkel te sluiten te staven.

2.2.5.1. Verzoekende partij legt in verband met de verdere afwikkeling van haar zaak nog twee nieuwe documenten neer (bijlage 3 en 4 bij het verzoekschrift): een oproepingsbrief om zich op 13 augustus 2013 aan te bieden in de rechtbank en een oproepingsbrief om haar vonnis te komen “afhalen”. Verzoekende partij stipt aan dat beide documenten uiteraard geen absoluut bewijs vormen, doch wel een concrete aanwijzing vormen dat zij werkelijk problemen heeft. De oproepingsbrief om het vonnis te komen afhalen doet bovendien wel degelijk vermoeden dat er ondertussen een verstekvonnis tegen haar is geveld.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat zich in de stukkenbundel die verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, noch de originele documenten, noch de kopieën van bovenvermelde stukken bevinden. Verzoekende partij heeft deze documenten ook niet neergelegd ter terechtzitting. Aangezien verzoekende partij enkel de vertalingen bijbrengt, kan de Raad de door haar aangehaalde stukken dan ook niet ten gronde beoordelen.

De Raad wijst er verder op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij noch van haar werk in het wisselkantoor, noch van de hieruit voortvloeiende problemen stukken kon bijbrengen en dat zij ook niet kon zeggen of zij reeds in beschuldiging werd gesteld, of er convocaties voor haar waren aangekomen in Iran en of zij reeds werd veroordeeld bij verstek. Evenmin kon verzoekende partij gedetailleerde informatie geven over de twee bezoeken die nog zouden hebben plaatsgevonden aan haar adres na haar vertrek. De Raad vindt het dan ook uiterst eigenaardig dat verzoekende partij te

elfder ure dan toch nog komt aandraven met (weliswaar enkel de vertalingen van) deze documenten, waaruit zou moeten blijken dat zij wel degelijk bij verstek is veroordeeld. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft gezegd dat zij niet weet hoe zij te weten zou moeten komen of zij nu al dan niet werd veroordeeld (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Verzoekende partij verschaft dienaangaande echter geen enkele toelichting in haar verzoekschrift. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij nog steeds geen enkel begin van bewijs heeft kunnen bijbrengen van de problemen die zij in Iran omwille van haar werk zou hebben gekend en dat zij nog steeds geen duidelijkheid verschaft over het verdere verloop van deze problemen in haar land van herkomst.

2.2.6.1. Met betrekking tot het verwijt dat verzoekende partij niet op de hoogte is van bepaalde elementen, haalt zij aan dat dit allemaal feiten betreffen die zich hebben voorgedaan nadat zij uit Iran is vertrokken en waar zij "naar bestvermogen op heeft geantwoord". Zij stipt aan dat zij haar asielrelaas tevens in de mate van het mogelijke heeft trachten te staven aan de hand van documenten. Niet alleen brengt zij thans nog documenten bij over de zaak die tegen haar hangende was, tevens heeft zij een huurcontract voorgelegd van de elektronikazaak die zij uitbaatte, hetgeen eerst "tevens geproblematiseerd werd". Verder wijst verzoekende partij er nog op dat haar raadsman nog getracht heeft om via "Vluchtelingenwerk" informatie te bekomen met betrekking tot de arrestatie van A. B.. Over de 16 arrestaties d.d. 4 oktober 2012 die zij heeft aangehaald, werd immers gerapporteerd in de media (zie bijlage 5 bij het verzoekschrift). Spijtig genoeg kan ook "Vluchtelingenwerk" geen verdere details geven over de namen van de arrestanten, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij stelt zich vervolgens de vraag hoe zij dan wel het bewijs zou kunnen leveren. Zij is de mening toegedaan dat van haar het onmogelijke wordt verwacht.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt verweten geen enkel begin van bewijs te hebben bijgebracht van de betaling van de geldboete, van haar bewering dat zij haar winkel heeft moeten opdoeken, van haar werk in het wisselkantoor en van de hieruit voortvloeiende problemen. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk weinig informatie kan geven over de huidige stand van zaken in Iran en dat zij evenmin kan zeggen wat er verder nog gebeurd is met R. B. en A. N.. Verzoekende partij kon ook geen namen geven van de 16 andere personen die werden opgepakt. Het argument van verzoekende partij dat zij naar best vermogen heeft geantwoord op de vragen en dat zij wel degelijk in de mate van het mogelijke documenten heeft bijgebracht teneinde haar asielrelaas te staven, komt neer op het zich louter niet akkoord verklaren met voormelde motieven, hetgeen uiteraard niet volstaat om eraan afbreuk te doen. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.5.2. en naar de motivering in de bestreden beslissing aangaande het door verzoekende partij voorgelegde huurcontract.

Waar verzoekende partij nog informatie bijbrengt over de arrestatie van 16 personen en zij erop wijst dat de namen van de arrestanten spijtig genoeg niet worden vermeld in het nieuwsbericht, merkt de Raad op dat verzoekende partij simpelweg wordt verweten niet eens één naam te kunnen geven van de personen die omwille van dezelfde feiten zouden zijn opgepakt door de Iraanse autoriteiten. Deze bijkomende onwetendheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Het feit dat verzoekende partij achteraf al dan geen informatie hierover kan bijbrengen, is dan ook niet relevant.

2.2.7.1. Verzoekende partij vindt het belangrijk op te merken dat valutahandelaars in Iran (door de autoriteiten) als politieke vijanden worden beschouwd. Ingevolge het embargo naar aanleiding van het nucleaire programma van Iran heeft de Iraanse munt immers zeer veel waarde verloren. De politieke machthebbers staken vervolgens de schuld op de valutahandelaars, die met de buitenlandse vijanden zouden samenzweren tegen Iran. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert uit een nieuwsbericht (zie bijlage 5 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stelt dat zij er tot tweemaal toe van verdacht werd verboden politieke activiteiten te hebben uitgeoefend. Een eerste maal voor het verbergen van opposanten en het hebben van een schotelantenne, een tweede maal van het speculeren tegen de Iraanse munt. Dergelijke vervolging geeft wel degelijk aanleiding tot de vluchtelingenstatus in de zin van "artikel 48/3, § 4, e)" van de vreemdelingenwet, besluit verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op genoegzame wijze wordt gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om in haar verzoekschrift argumenten aan te brengen die afbreuk vermogen te doen aan deze conclusie. De Raad duidt er vervolgens op dat het louter herhalen van haar asielproblematiek, het aanhalen van een vrees voor vervolging en het aanbrengen van een nieuwsbericht waarin onder meer gewag wordt gemaakt

van het feit dat een tijd geleden in Iran confrontaties hebben plaatsgevonden tussen handelaars en de oproerpolitie, dan ook niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing alsnog te weerleggen.

2.2.8. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgebrachte asielaanvraag geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg komt zij niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot haar negatieve beslissing is gekomen, die bovendien slechts één bladzijde bedraagt, waardoor zij de mening is toegedaan dat haar dossier dient te worden vernietigd en teruggestuurd naar verwerende partij voor verder en grondig onderzoek, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 18) en dat verzoekende partij en haar echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 januari 2013 en 31 januari 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangemerkt.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT